

Szabó Imre †

(1920 – 2000)

Vannak, akiknek csak a becenevét ismerik. Ez az igazi szeretet, elismerés jele. Őket nem valami világraszóló eredmény teszi egy csapásra ismertté, hanem lényük, jelenlétük, egész életük. Az, hogy milyen jó a társaságukban lenni. Mindig örömmel töltik el a környezetükben lévőket. És persze azért akad becsülendő teljesítmény is a tarsolyukban. Ilyen ember volt Szabó Imre is. Vagy ahogy mindenki ismerte: A Pempő. Fogalom, nagy A-val.

Siófokon született és ott is élt mindig. A kikötőben lévő szigeten – amelyik a Sió zsilipeivel kapcsolódik a partokhoz – volt édesapjának csónakdája. A papa nagyon korán és hirtelen meghalt, így a megélhetést biztosító csónakda működtetése édesanyjára, rá és a testvéreire maradt. Még tíz éves sem volt, amikor már vitte vitorlázni a kuncsaftokat. Úgyesen bánt a hajókkal, hiszen szinte a vitorlázásba született. Sok volt a munka, gyakran haza sem ment, lent aludt a parton. Olykor kalandokba keveredett, így akadt bőven története. Mesék, sztorik... Megunhatatlan volt őt hallgatni. Csónakda, úszóverseny az öbölben, futó- és motorversenyek, világháború, Hunyadi-páncélosok, menekülés, újrakezdés, hajóépítés, emberek, cimborák, hajók és versenyek. Hajók és versenyek és versenyek...

Infarktust kapott. – Nekem még akkor volt infarktusom, amikor az még nem volt divat. – mesélte. Az orvos gyökeres életmódváltást javasolt és Pempő megtette. Az utolsó vezetésével épült Dragont, a Korallt megtartotta, általa az is legenda lett. Szinte állandóan a vitorlástelepen lehetett megtalálni. Pempő... életművész volt. Élt, társalgott, vitorlázást oktatott és vizsgáztatott, jött-ment és főleg versenyzett.

„2000-ig a déli partot húzzuk!” – mondta minden Kékszalag előtt. Pontosan addig húzta...

23 alkalommal állhatott magyar bajnokságon dobogóra, nyolcszor a legmagasabb fokára. Utoljára hetvenévesen. Amikor egy újságíró kérdezte, hogyan sikerült ilyen idősén bajnokságot nyernie, azt válaszolta: – A rettenetes eszünkkel... Versenyeztek vele fiatalok, öregek, újoncok, híres színészek. Vele bárki szívesen vízre szállt. Lehet, hogy nyertek, előfordult, hogy nem, de remekül szórakoztak. Pempőre nem érdemes száraz tényekkel emlékezni. Imádott a középpontban lenni, neki mindegy volt a társaság, csak folyjon a szó, peregjenek az emlékek, legyen szinte kézzel fogható a viszontlátás öröme.